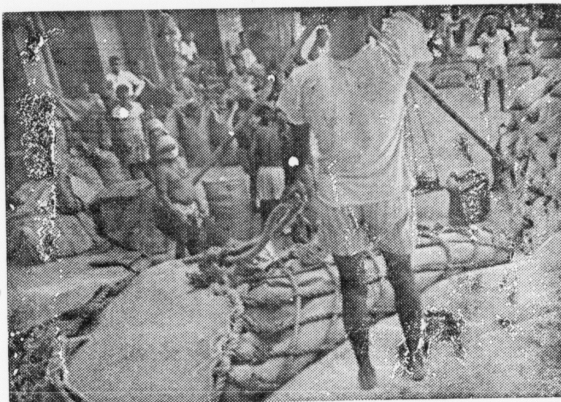

INDIEN - HJÆLPEN OG SABOTAGEN

Peking-fløjen blandt de indiske kommunister er et led i Kinas globale strategi og virker som sabotør-gruppe bl. a. over for levnedsmiddelforsyningerne fra Vesten, erklærer indenrigsminister Nanda

AF ALBERT HENRIK MOHN

NEW DELHI ☆ Gul og grumset strømmer Hooghlyfloden gennem Calcutta. Den er en af den hellige Ganges' mange delta-arme og sejlbart for små og middelstore skibe fra Den bengalske bugt og op til denne myldrende verdensby, der for godt hundrede år siden var tre landsbyer og i dag rummer, ja, hvor mange mennesker rummer Calcutta? Ingen kan give et sikkert svar. Nogle siger tre millioner, mens andre nævner hele otte. De fleste tal her er skønsmæssige, men sikkert er det, at store dele af Calcutta har så skræmmende mange indbyggere, at en normal og menneskelig eksistens er en umulighed.

Et skib med hvedelast losses i Calcutta

HAVNEN I CALCUTTA er Øst-Indiens mund — der går ikke mindre end 11 millioner ton gennem den hver år, men så kan den også tage 100 skibe samtidig.

Og kajerne har fuld belægning denne eftermiddag. Et græsk gammelt fartøj, gråt og rustpletet — de samme farver som kendetegner de digre og frygtløse rotter her — ligger og losses tømmerk fra New Zealand, mens den nymalede og velansete »Derbyshire« fra Liverpool kommer med hvede fra Baltimore. Og lidt længere nede lukker »Jag Shantis moderne bov den varme eftermiddagssol ud. Det fremmede navn er et hindu-ord, der betyder verdensfred, og både denne skude og naboen »Nicator« tømmer for amerikansk hvede.

Den gamle mands håb

»Derbyshire« losses hurtigt og moderne med sugerør fra lastrum til den aluminiumsblanke silo halvtreds meter længere inde med en uniformeret kontrollør, der gør et notat hvert kvarter, når et nyt tal er kommet til syne nede i rummet.

Men over »Nicator« svinger kranernes girafhoveder sig ind, og en last sække afleveres til myretuen af svedende kuli-rygge nede på kajen. Når de vælter byrden ind i jernbanevognen, har deres svedglinsende ryg sat Calcuttas stempel på hver sæk: Den magres udstukende skulderblade.

Hejseværkets rytmiske melodistump, godstogenes lystige metalklirren, skibenes mørke brummen, når de glider uden om hinanden, er akkorder i havnens atonale symfoni; men for at ingen skal tro, at det er en hvilken som helst havn, blander en ko sig i det. Lønge og ynkeligt brøler den i skyggen af leje nummer 5 for at minde alle om, at brosten poleret af søgne fødder ikke er ideel til græsning.

Bjeren, en gammel mand med nøgen overkrop og det nederste dækket af en smudsig og laset dhoti — denne mellemting mellem bukser og skørt, som så mange bengalesere bruger — sidder og følger kranførernes behandling af kornsekkene fra »Nicator«. Den gamle håber vel, at han deroppe skal udvise lidt menneskelig skødesløshed og smække nogle sække i kajen, så de går i stykker.

Men han skuffes, for kranføreren i sit glasbur er vågen og påpasselig. Han ved, at der er andre øjne end den gamles, der vogter på ham, at én fejl er nok, og at jobbet som kranfører ikke vokser på træerne i denne byjungle.

Et tog med 37 godsvogne, alle fuldladte med korn, med mad til sultne munde i Rajasthan og Bihar, Orissa og Kerala, kører ud, idet vi forlader havnen. Det er redningen for mange, dette grimme bumletog, og derfor virker det også mere tiltalende end den flotteste passager-

ekspres, den hase fløjten virker mere imponerende end gjaldende fanfarer.

Den frie verden giver af sin overflod, siger de, der så nødtig kreditører de vestlige demokratier for noget positivt, og de må selvfølgelig sige, hvad de vil. Giverne er denne gang kloge nok til ikke at avertere deres samaritergerning, og dermed forøger de heller ikke den taknemlighedsgæld, der så ofte resulterer i et kraftigt bagslag.

Giverne lader Indien have sin egen mening om dem, der hævder, at det at redde et barn fra at sulte ihjel, er udpekuleret ny-imperialisme. Og mange indere lægger også mærke til en anden ting i disse dage: Ikke en eneste sæk med gavekorn er kommet fra Kina eller Sovjetunionen, der så højrøstet hævder, at de kæmper for verdens sultne proletariat.

Regn - både godt og ondt

Fra Calcutta til Delhi, fra en pulserende havn, der trods alt kun er en skov, til centrum: Transportminister N. Sanjiva Reddy. Han modtager os i sin komfortable embedsbolig, før han går på kontoret og man slipper for at hale ordene ud af ham. Han taler hurtigt og illustrerer ordene med livlige bevægelser.

Sanjiva Reddy er 53 år og har været med i det politiske liv i en menneskealder, først som ungdomsleder under Gandhi, senere

som trofast støtte for Nehru inden for Kongrespertiet og i parlamentet, en politiker, der etapevis er gået mod toppen, blandt andet har han været minister i Hyderabad og præsident i Kongrespertiet.

Samtalen drejer ind på monsun-tiden. Almindeligvis begynder det at regne i midten af juni, og efter den langvarige tørke håber alle på rigelig regn i år. Men megen nedbør betyder også oversvømmelser, skader på jernbanen og veje, forsinkelser i leverancer fra dækkerne til sultne maver.

— Den sidste måned har vi havne modtaget ca. 1,2 millioner ton, og de forskellige transportmidler har viderebefordret dette. Vi regner med visse vanskeligheder i monsun-tiden, men de må ikke glemme, at vi inden for transportsektoren har en margin. De 1,2 millioner ton, jeg nævnte, kommer jo i tillæg til det, vi i øvrigt importerer af råvarer, maskiner og forbrugsartikler. Det betyder, at vi i en mere akut krisesituation kan give fødevarerimporten endnu større præference. Det kommer til at gå ud over industrien og vil resultere i endnu flere arbejdsløse, men det er en nødudvej for at undgå en katastrofe, siger transportministeren.

— Har jernbanerne tilstrækkeligt rullende materiel?

— Lokomotiver og vogne er der ingen mangel på. Vi bygger begge dele selv, og vi har mere end opfyldt den planlagte kvota. På længere sigt er jernbanernes kapacitet intet problem; men det er vejene. Vi skal bruge mange nye veje, ikke mindst til de distrikter, der efterhånden får overrissling og et stadigt voksende fødevarerkravtamt at føre på markedet.

Kommunisterne

Udlandshjælpens omfang og transportministerens kalkuler er positive træk i billedet, men det er naivt ikke at regne med, at en række faktorer pludselig kan forandre det hele totalt og fremkalde en massekatastrofe. Den hårde balance for øjeblikket skyldes, at en række skræmmende »hvis« er endnu kun et tænkt muligheder. Et af dem er: Hvad sker der, hvis Indien mister sin politiske stabilitet?

Kommunisterne — både fløjen, der domineres af Pekings stråmænd, og de mere Moskva-venlige — driver en intens propaganda for at udnytte krisen til at ramme Kongrespertiet og regeringen, og denne kampagne er ikke uden resultater.

Kommunisterne står stærkt i det vigtige Calcutta-område, hvad strejkerne i marts-april taler et tydeligt sprog om, og der var dage, da Calcutta som modtagercentrum var paralyseret.

For ikke at komme i vanry hos de sultne, prøver kommunisterne at camouflere deres aktioner. De hævder, at de vil gøre alt for at hindre, at fødevarertransporterne forsinkes, men samtidig får de arbejderne i nøglestillinger til at nedlægge arbejdet.

Aktionen i Calcutta den 4. maj er et typisk eksempel. En del bærerkulier strejkede efter ordre fra kommunistiske tillidsmænd, og dermed standsede løsningen af 10 skibe med fødevarer. Havnemyndighederne blev imidlertid ikke sidende med hænderne i skødet, de mente, at strejken var ulovlig, og indsatte et nyt hold, og efter nogle dage erklærede kommunisterne deres aktion for afsluttet.

Når sult bliver til hungersnød

Den indier, der i første række er ansvarlig for, at ingen minoritet misbruger demokratiske rettigheder til at true majoritetens eksistens, er indenrigsminister Nanda. Det var ham, der overtog statsministerposten i et kortere tidsrum lige efter Shastris død, og der var mange, som ventede, at han ville fortsætte i denne stilling. Men Nanda appellerer ikke til masserne, han er for intellektuelt præget og for fanatisk i sin asketiske livsførelse; men hvad han mangler i popularitet udtal, tager han igen ved bestemmelserne indflydelse i Kongrespertiets inderste cirkler.

Nanda møder os på det store kontor i den røde regeringsbygningssydlige del. Han er mager, i indisk klædedragt, stilfærdig og korfattet.

— Kommunisterne venstrefløj, det vil sige dem, der i et og alt følger Pekings linje, er en alvorlig trussel i den øjeblikkelige situation. 1200 af dem blev arresteret, da Pakistan angreb os, og vi erklærede Indien i undtagelsestilstand, men vi har løsladt praktisk talt dem alle. De fortsætter undergravningen og gør alt, hvad de kan, for at forværre den farlige situation. Vort land befinder sig i.

— Sidder myndighederne inde med oplysninger om, at kommunisterne lægger op til en større aktion?

— Peking-fløjen her er et instrument i kinesernes globale strategi. Kina tror ikke på sameksistens. Peking dyrker kun lydiske venner, og for de nuværende ledere i Peking er et selvstændigt Indien en hindring for kinesernes ekspansive planer i denne del af verden. I denne sammenhæng bliver den indiske Peking-fløj en energisk sabotørgruppe mod Indiens livsvigtige interesser.

— Hvad vil De gøre, hvis kommunisterne forsøger at gøre en generalstrejke?

— At arbejdere i nærheden af udnyttede strejkeretten, godtagere vi alle, men en generalstrejke i dag med det resultat, at sult bliver til ikke tillade.

Glimt af dokarbejdere i Calcutta